

DIETSCH WARANDE EN BELFORT

SEPTEMBER 1951

NUMMER 7

VERSCHEIJNT MAANDELIJKS

HUBERT VAN HERREWEGHEN - Woorden van duivelen — ANTOON
VAN DUINKERKEN - Zijn Struikel — DIRK BENEDIC - Colloquium —
Dr. VICTOR LEMMANS - Kennik en Opbouw — HENRI BRUNING - Twee
Gedichten — ALBERT WESTERLINCK - Kroniek van het Vlaamsche Proza -
Mijn vriend uit Gerauld Walschap — Boekbesprekingen

UITGEVERSMIJ. N. V. STANDAARD-BOEKHANDEL

HENRI BRUNING

TWEE GEDICHTEN

BITTER VERBOND

*Weer d'eigen dromen onverdeeld behoren,
niet meer zichzelf wegschenken en den ander zijn,
niet meer, opnieuw geboren — ach, « opnieuw geboren »! —
buiten zichzelf treden : geen gewetenspijn...*

Stil in de zon zitten, niet meer denken,
vergeten, en ook zelf vergeten zijn,
onaangedaan voor al het rauw tumult en krenken
(en voor die nutteloze, dwaze pijn —
om anderen) zich nog alleen
aan zon en stilte drenken — — —
zo als dit warm en zwijgend steen,
deze plavuizen waar een grommend straatgrauw loopt.
Zij zijn gans zon en warmte : rust, en worden
door het geloop der lompe horden
niet meer gestoord, noch in hun kracht gesloopt.

Rode en witte orde, harde, kuise,
koel-geometrische eenheid der plavuizen
dicht bij de aarde en haar goede grond :
gelaten
wanneer 's nachts er d'onrust ritselt van de wind,
heldre quadraten
wanneer het jonge licht der klare morgenstond
weer aan haar voegen speelt,
en aan het vogeltje dat er verlaten
genâloos ligt gekeeld.

o strenge steenquadraten, —

wild, hongerig verbond
van stilte, steen en zon...

HERINNERING AAN WASSENAAR

Voor Gerard

Wij dwaalden samen over 't oude mos dat zacht
en hunkrend woekerd' aan de vloer der zuilengangen;
verloren tussen hoog geboomt', hield hun verval omvangen
den groten zomertuin en zijn herbloeide pracht.

Rampzalig staarde d'half-verwoeste pergola, waarover
met felle strengen een geteisterd klimgewas
trossen van bloemen lieten nederstromen in een tover
die zo aangrijpend-stil en wreed ontembaar bloeien was.

Grijze, vergeten beelden, in hun groene lovernissen,
stonde' er verzonken in hun maagdelijk, sacraal gebaar :
jonge godinnen, die niet wisten van het ongewisse
vergankelijk mens-bestaan en zijn verward misbaar :

zij waren enkel saâm, zelve geen ondergang behorend,
met 't roerloos bloeien van dien schonen tuin
en 't helder fluiten, eenzaam, van de kleine vogel
in d' eeuwge rust van 't zonlicht boven bloei en puin.

Herinner je je nog hoe wij niet spraken, slechts glimlachten,
hoe onaanraakbaar d'Aarde in haar vrede was?

Wij hóorden, als een zacht, onsterflijk ruisen achter
de bomen, een fontein, — die slechts verbeelding was...

— — — — —
Nu is dit àl voorbij. — Hoe kort, hoe kort geleden
moet het geweest zijn doch je vader schijnt
't een mensenleeftijd ver dat wij hier samen schreden
en zagen naar dien tuin en hoorden... die fontein.

Zou haar hel fonkelspel slechts in onszelve wezen —
een glimlach, als dit zomers bloeien, over puin en pijn?
O, mocht dan 't hart, nog eens, weer tot zichzelf genezen
en, in zichzelf gekeerd, zó onaanraakbaar en zo zomer zijn.